

<http://www.psihichnozdrave.com/slatina/>

Проектът се реализира
със съдействието на Европейския Съюз,
по програма ФАР

ПРОЕКТ „ИЗГРАЖДАНЕ НА КОМПЛЕКС ЗА ПСИХИЧНО-ЗДРАВНИ УСЛУГИ В ОБЩНОСТТА ГРАД СОФИЯ“

ФИНАНСИРАН ОТ МИНИСТЕРСТВО НА ТРУДА И СОЦИАЛНАТА ПОЛИТИКА
ДИРЕКЦИЯ „ЕВРОПЕЙСКИ ФОНДОВЕ
МЕЖДУНАРОДНИ ПРОГРАМИ И ПРОЕКТИ“
ПРОГРАМА ФАР
ДОГОВОР № BG 2005/071-355.01.02-3.59

„ГЛОБАЛНА ИНИЦИАТИВА В ПСИХИАТРИЯТА – СОФИЯ“

Адрес: София 1000, ул. „Малъовица“ № 1
Тел.: 987 78 75
Факс: 980 93 68
E-mail: sofia@gip-global.org

Лице за контакт:
Татяна Христова, ръководител проект
Работно време:
от понеделник до петък – 10-18 часа

Услугите по програмите към проекта
са безплатни

Настоящата публикация е изготвена
със съдействието на Европейския съюз.
Отговорност за нейното съдържание
носи единствено

„Глобална инициатива в психиатрията – София“
и при никакви обстоятелства не може да се
разглежда като отразяваща позицията на
Европейския съюз.

*Аз искам да вечерям с теб
в хубав ресторант.
Но се стеснявам,
нали съм болен
от параноя и шизофреничен ген.
А там, в ресторанта
ще бъде празнично, комфортно.
С келнери във фрак
и здрави кавалери с дами,
отпиващи безгрижно чашите вино.
А аз съм мъж без тежест,
с потреперващи ръце,
по улиците ме заглеждат,
личи ми, че не съм добре.
Ти казваш, това са моите мисли черни,
но аз съм преживял тъй много
и знам, че те са верни.
Онези, здравите, са страшно строги
те не желаят да бъдат на масата с мен.
Да ме изгонят не ще посмеят,
нали ще си платя,
но ще ме погледнат с поглед бръснещ,
отлепящ кожата ми от плътта.*

*Аз искам да вечерям с теб.
Но у дома.
И да ти разказвам дълго
за тъжните си вечери, прекарани в самота.*

Николета Михайлова

Психичната болест развенчаване на митовете

Комплекс за психично-здравни услуги
в общността - район "Слатина"

От хора за хора

Проектът
се осъществява от:
„Глобална инициатива
в психиатрията - София“

Психичната болест може да разруши живота както на страдащия, така и на неговите близки. И все пак, в много от случаите причина за пагубното въздействие са не толкова самите симптоми, а отношението на обществото. Мистерията, стигмата, обгръщащи психично-здравните проблеми, изпращат болните в принудително социално изгнание. Често дискриминиращото отношение е резултат от липса на информация. Днес, в 21-ви век, хората знаят много повече за СПИН и за рак, въпреки че тяхната разпространеност е по-малка от тази на психичната болест.

Във всеки един момент около 450 милиона души в световен мащаб страдат от психично, неврологично или поведенческо разстройство. Всяка година приблизително 873 000 човека извършват самоубийство. Статистиката е дълга и внушителна, но не дава информация какво всъщност стои зад нея. И тъй като е невъзможно да се обясни в няколко реда какво точно е психичната болест, ще се концентрираме върху това какво тя не е, развенчавайки най-популярните митове.

Мит! Психичните разстройства са нелечими. Те зависят от наследствени фактори, над които нямаме контрол.

Веднъж поставена, диагнозата сякаш залепва върху челото на пациента и, където и да отиде, каквото и да прави, среща съжалително-резервираните погледи на «здравите». Научавайки за болестта, отношението към човека зад нея мигновено се променя. Издига се стена от недоверие, съържаност и подозрителност. Дългосрочните проучвания показват, че болшинството от хората с психична болест безспорно се подобряват и водят стабилен и продуктивен живот.

Мит! Всички психично болни са еднакви.

Това е също толкова погрешно, колкото и твърдението, че всички хора, страдащи от сърдечно-съдови заболявания, например, са еднакви.

Мит! Хората с психични заболявания са опасни, склонни са към агресия, могат да рушат, нараняват и даже да убиват. Нещата се влошават от това, че употребата на насилие от тяхна страна е непредсказуема и трудно се поддава на контрол.

Статистиката показва, че извършителите на престъпления по-често са «здравни» лица. В действителност, страдащите от психично разстройство се страхуват от околните повече, отколкото те от тях и вероятността човек с психичен проблем да стане жертва на насилие е по-голяма, защото, поради естеството на заболяването си, той е по-беззащитен.

Мит! Психичните болести се причиняват от самите болни, които нямат воля или характер, за да се справят с проблемите си, а бягат в болестта и занимават околните със себе си.

Факт е, че психичната болест е болест като всяка друга и, така както не можем да виним астматика за състоянието му, не можем да обвиняваме и болния от шизофрения за неговите симптоми.

Мит! Хората с психични заболявания не могат да носят отговорност за своето поведение. Те трябва да бъдат третираны като непълноценни индивиди, които не могат да се грижат сами за себе си, не могат да оцелеят извън психиатричните болници, социалните домове и грижите на близките си.

Теорията и опитът категорично опровергават това твърдение. Много известни личности са страдали от психична болест и въпреки това са изживели своя живот пълноценно, оставяйки значим отпечатък след себе си. Винсент ван Гог, Салвадор Дали, Джон Наш, Марк Твен, Елтън Джон, Ърнест Хемингуей и много други.

Мит! Психично болните не могат да работят или, ако го правят, са способни да изпълняват единствено нискоквалифициран труд.

Не бива да бъркаме умствената изостаналост с психичната болест! Фактът, че много често психично болните са дискриминирани въз основа на поставената им диагноза и не получават достъп до престижни постове, не означава, че нямат нужните знания и умения.

Мит! Пациентите трябва да приемат лекарства цял живот.

Истината е, че само малък процент от хората с психична болест се нуждаят от медикаментозно лечение за неопределено дълъг период от време.

Мит! Психичните болести се причиняват от родителите и от начина, по който те са отгледали децата си.

Факт е, че тежки психични разстройства възникват сред членовете на най-различни семейства. Не са установени специфични фактори на средата, свързани с отглеждането и отношенията в семейството, които да обясняват възникването на тежките психични разстройства, такива като шизофрения, например.

Мит! Шизофренията означава раздвояване на личността.

Всъщност става въпрос за две съвсем различни разстройства. Раздвояването на личността или т.нар. «Множествена личност» е изключително рядко невротично разстройство, обикновено възникващо в резултат на тежко и системно малтретиране в детството. При него човек има повече от една идентичност, които съществуват независимо една от друга, редуват се и всяка една от тях може да се прояви и доминира за определен период от време, измествайки другата. Раздвояването на личността най-често е художествена метафора за описване на непредсказуемост, резки смени в поведението и настроението, често използвана в киното и литературата. При шизофренията няма алтернативни идентичности – личността си остава една, но определени пориви, чувства, мисли и усещания не се разпознават от личността като нейни собствени, а като чужди на нея, сякаш «направени» от друга личност и внедрени в нея от външна, по-силна личност или съзнание. Поради това болните от шизофрения са затруднени да развият критично отношение към заболяването – те не мислят, че нещо с тях, вътре в тях не е наред, а че проблемът е навън.

